

scere, aequae inhumani et faxei et ferrei iudicarentur, ac Plinii aetate ii, qui Isaeum rhetorem non audirent. Quo in numero reperimus fuisse, cum fratre Ioachimo, Georgium, Ascaniae principem, quem, ut omnino optimis artibus politum limatumque nituisse, ita singulari, ut tum erant tempora, Hebraicarum litterarum scientia floruisse, admiramur non magis quam gaudemus. Solebant enim iis temporibus principum quoque filii interesse scholis eorum, qui traderent praecepta artium bonarum, non animi causa, nec tantum propterea, ut dicerentur operam dedisse magistris, sed ut opes sapientiae, sicut humanae, ita vel maxime diuinae, collegerent, neque solum collegerent, sed collectas etiam auferent sponte et exaggerarent, ut admoti salutis publicae gubernaculis, valerent ipsi de rebus, vel ad religionis vel ad reipublicae summam pertinentibus, iudicare et statuere, neque aliorum iudiciis cupidis saepe et vanis stare cogerentur. Helto igitur illi traditus est in disciplinam Camerarius puer; attigerat enim annum aetatis tertium decimum; a matre; pater enim mortuus erat; optima et sanctissima femina. Attulit autem discipulus Papeberga Lipsiam ad magistrum tantam tamque insatiabilem litterarum omnium cupiditatem, signum, ut Socrates, auctor bonus in primis, existimauit, excellentis ingenii certissimum; ut, sine facultate utriusque linguae idonea, sapientiam neque existere vlllo modo, neque sustineri et seruari, posse putaret; ut praestantiam artium bonarum et utilitatem splendori omnium honorum diuitiarumque, etiam malorum periculorumque omnium terrori et molestiae, anteponendam censeret. Pugnavit autem contenditque discipuli discendi non